

Tale ved åbningen 12. april 2005
af udstillingen *Per Marquard Otzen*

pmo – kommentator, satiriker, kunstner

af professor, dr.phil. Ole Lange

I fodbold har man noget der hedder fan-klubber – forsamlinger af tilhængere der har organiseret sig for at bakke op om klubben og dens spillere. Fan-klubber dyrker, opmuntrer og hylder klubbens spillere. Dens stjerner især, mens også dens vandbærere – dens mindre synlige arbejds-mænd.

Fan-klubber har vi ikke omkring aviser. Og det er måske godt det samme – selv om aviser på mange måder ligner et fodboldhold ... Aviser er resultatet af et ikke altid synligt teamwork – et holdarbejde, hvor kun resultatet er synligt. Ikke den forberedende analyse- og gensidigt inspirerende indsats, måske endda også gensidigt irriterende og provokerende indsats, men en indsats, der resulterer i den daglige avis.

Også på et sådant hold er der stjerner – gode stjerner, ofte meget beskedent tilbageholdende og konstruktive. Og dårlige stjerner, dvs. selvhenførende folk og primadonnaer m/k. Ingen nævnt ingen glemmt. Avisproduktion er en branche, der på godt og skidt skaber begge typer stjerner.

Marquard har været i denne branche siden 1967. Først på *Information* 1967-69 i de magre år da bladet var på randen af konkurs – på hutlevejen – og blev reddet af læserindsamlinger, velvillige kreditorer og til slut

en Palle Fogtdal, der med sine Bo Bedre penge reddede bladet og derefter overlod det til medarbejderne. Det blev til hvad der senere er betegnet som arbejder- og soldater-rådets tid – medarbejderejets periode med næsten konstant fremgang i kvalitet og oplag.

Marquard vendte tilbage til *Information* i denne opgangsperiode fra 1973. Da havde han været hos storebror i Politikens Hus, dvs. *Ekstra Bladet* med det store oplag og lejlighedsbesøg hos nyhederne i Danmarks Radio.

Det er næppe forkert at sige, at Marquard i 1973 vendte hjem, da han igen gik ind ad porten i Store Kongensgade, gennem St. Annæ passage og op til baggårdsbladet i opgang C. Til en flok yngre, svært styrbare skriverkarle til byens næstmindste lønninger, men med tilpas store egoer.

Kun *Kristeligt Dagblad* lønnede ringere. Til gengæld var de næstmindste lønninger ens for alle på den mindst ringe avis. Vi havde ligeløn. Og fælles økonomisk skæbne forener, trods personlige og ideologiske forskelle.

Marquards hidtidige arbejdsindsats ligger på *Information* – denne ”lille pjosker af et blad”, som Per Højholts Gitte omtaler avisen i sine monologer. Dette højpandede tynde blad, som Dirch Passer blev svimmel af – ikke at læse – men bare at stå op på.

Marquards produktion som bladtegner er et spejl af en tid med utrolige omvæltninger gennem 30-35 år.

Marquards produktion, som vi ser en lille del af på denne udstilling, er også et glimt af et flittigt arbejdsliv.

Marquards produktion er endelig en dokumentation af et personligt liv i konstant udvikling og fornyelse i udtrykket.

Marquard er som bladtegner

kommentator, satiriker og kunstner.

Han har ikke nogen officiel fanklub. Han behøver det næppe heller. Men de hædersbevisninger, han har modtaget og de udstillinger ude og hjemme, han gennem årene har deltaget i, gør en fanklub overflødig.

På den baggrund kan vi roligt

ønske Det Kongelige Bibliotek og Bladtegnermuseet tillykke med den store samling, Marquard generøst har overladt, sig ham tak for hans hidtidige indsats.

Og personligt vil jeg tilføje et: "Jeg savner dig sgu i avisen." Det er jeg ikke alene om.

Tak.

Udstillingen *Per Marquars Otzen* vises i Galleriet indtil 18. juni 2005